

På disse sidene i Tidsskriftet – legelivet – finner du stoff om legers liv. Her er det presentasjon av arbeidssteder, nyhetssaker, nye doktorgrader, nye spesialister, prisutdelinger og minneord. Alt samlet på ett sted – så du kan følge enda bedre med.

Lasse Pihlstrøm.
Foto: Privat

Lasse Pihlstrøm (f. 1980) er stipendiat og lege i spesialisering ved Nevrologisk avdeling, Oslo universitetssykehus. Han forsker på genetikkk ved Parkinsons sykdom og arbeider klinisk med samme pasientgruppe ved Bevegelsesesenheten.

«Mange bekker små har rent fra varme blodårer ut i et tørt hav av tall»

Sirkelen

Forskning kan av og til oppleves som monotont og omstendelig. Da kan jeg finne motivasjon i å tenke stort og pompøst om det vitenskapelige puslespillet, selv om min egen brikke er liten og beskjeden.

5 µl klar væske suges opp i en pipettespiss. Det er nesten ikke til å tro at noe så lite kan romme noe interessant. Det ser ut som en hvilken som helst liten vannråpe. Men jeg vet hvor den kommer fra.

Dråpene kommer fra liv der fingrene ikke lenger vil skrive. Der kroppen ikke kommer i gang når det er blitt grønn mann. Der fanget ikke har ro til å ta imot barnebarnet med billedboken. Jeg kjenner ansiktene, stemmene og historiene. Vi gir behandling som lindrer symptomer, men sykdommen utvikler seg nådeløst videre.

De brettet opp ermet og la albuens bøyeside frem. Det er som et lydløst startskudd som går når den tynne blodstrålen spruter ut i vakuumglasset. Der! Disse dyprøde, fossende strekene skal bli begynnelsen på lange linjer.

Full konsentrasjon nå. For pipetten skal trekke linjen videre. Det røde er blitt klart, men det er fortsatt vått. Vått er organisk. Det kommer fra liv. De ørsmå dråpene skal blandes med reagenser og sendes inn i maskiner. Så blir våte molekyler til tørre data, kurver og tall på skjermen.

Det skal bli en sirkel. Der startskuddet gikk, må også mållinjen være. Mange bekker små har rent fra varme blodårer ut i et tørt hav av tall. Og jeg må fiske ord ut av tallene, gi mening til stumme data. Ordene jeg

finner, står svart på hvitt, men jeg må sikte tilbake mot det røde, mot blodet og det levende.

Alle timene med pipetten, mysende ned i de små prøverørene, lange kvelder i lyset fra skjermen – kanskje fører det bare et lite skritt inn i en blindvei? Veien tilbake til ansiktene, stemmene og historiene er jo så lang. Får de noe tilbake?

Ingen slutter sirkelen alene. I laboratorier over hele verden sitter mennesker som meg og blander små, fargeløse dråper. Den samme strømmen går fra vått, varmt blod til tørre, kalde data. Og ordene vi finner, må spres for alle vinder. Jeg leser deres, og de leser mine, og et stort kollektiv tegner sirkelen sammen.

Så stort vil jeg tenke. For dråpen jeg slipper ut av pipetten, er så liten. Jeg kunne bli lurt til å tro at den ikke var viktig. At det den ikke var en del av den store sirkelen. Men det er sånn linjen trekkes, mikroliter for mikroliter, tall for tall, ord for ord. Og når kunnskapen en dag går over i blodet som ny behandling og endrer pasienters liv, da er sirkelen sluttet. Jeg vet ikke når det skjer. Men jeg kan forestille meg hva det gjør med ansiktene, stemmene og historiene.

Full konsentrasjon nå. Hvis jeg kan bidra 5 µl til dette, vil det være en stor ting.